

AZ AMFITEÁTRUM TITKA

KÉSZÍTETTE:
VÖRÖSMARTHY ZARA RÓZSA
2021.

VÖRÖSMARTHY ZARA RÓZSA
A SOPRONI TIT

„TÖBB, MINT EGY VÁROS”
PÁLYÁZATÁRA
BEKÜLDÖTT NOVELLÁJA.

A zuhogó nyári esőben a régészek keményen dolgoztak. Már lassan öt napja, hogy elkezdték felásni a Soproni Anfiteátrumot. Szilvi, az egyik régész lánya a kerítésen ülve figyelte az eseményeket. Szőke haját áztatták az esőcseppek. Mindig is érdekelték az ókori, főleg római leletek. Amióta az eszét tudja, régész szeretne lenni. Sokszor kérte apját, hadd menjen vele, de nem engedte. Egészen mostanáig.

- Mr. Patrik! Találtam valamit! - hangzott a hangos kiáltás.

Szilvi felkapta a fejét, leszállt a kerítésről és közelebb ment. Apja, kezében ásóval mutatott maga elé. A régészek mind a férfi köré gyűltek és valamiről susmusoltak. A lány elbújt egy fa mögé és igyekezett csendben maradni. Onnan mindent jól látott. Azt is, hogy az egyik domb belsejébe egy lépcső vezet le.

- Azta! - kapta a szája elé a kezét.

- Kincsem, menj vissza, nem biztonságos! - kiabált rá az apja.

- De apa hadd menjek le veled!

A férfi csak a fejét ingatta, Szilvi csalódottan ült le a fa tövébe. Szerencsére közben elállt az eső. Az anyjától kapott nyakláncot kezdte babrálni. A régészek már egy órája lent voltak, a lányt furdalta a kíváncsiság. Felállt, és odament a lépcsőhöz. Egy darabig nézte, majd úgy döntött lemegy. Lassan vette a lépcsőfokokat. Minden lépésnél megállt, hogy a régészek nem jönnek e fel. Mikor leért tágra nyílt a szeme. Az Anfiteátrum alatt egy hatalmas barlang nyílt, benne megannyi sírhellyel. Szilvi közelebb ment az egyik sírhoz.

- Marcus Iunius Brutus- suttogetta a lány az egyik feliratot olvasva. Odament egy másik hanthoz. – Ezek mind azok az emberek, akik megölték Caesart!

Észrevett egy csapóajtót az egyik sír mögött. Közelebb ment.

- Szilvi! - hangzott a háta mögül egy kiáltás. A lány legjobb barátnője, Annamária állt a lépcső tetején.

- Mit keresel itt? – kérdezte meglepődve Szilvi.

- Téged! - válaszolt, és lejjebb lépett- Nem úgy volt, hogy nem mehetsz le?

- De úgy volt, ez most nem is lényeg. Nézd mit találtam! - mutatott a sír mögötti ajtóra.

- Azta! – suttogetta Annamária.

Szilvi leguggolt. Csalódottan vette észre, hogy az ajtó felét elfedte a sír.

- Ne már! Így nem tudok bemenni...hacsak! Anna, gyere kicsit ide!

Annamária is jobban szemügyre vette a sír mögötti csapóajtót.

- Mit akarsz?

- Eltolni a sírkövet. Háromra! Együtt!

A lány furán nézett rá.

- Mi? De hát ez mióta itt lehet! Lehetetlen eltolni! És amúgy is, hol vannak a régészek?

Szilvi felkapta a fejét. Tényleg! Hol lehetnek? Hisz nincs más kijárat a csarnokból. Csak az történhetett, hogy a csapajton keresztül mentek tovább. Szilvi nekirugaszkodott a sírnak, teljes erejéből tolni kezdte. Nagy meglepetésére az megmozdult. Erre Annamária is oda lépett.

- Háromra. Egy, kettő, három!

A két lány egyszerre dolgozott. A sír nagy dőrejjel elmozdult, a csapóajtó szabad lett. Szilvi kinyitotta és bemászott. Egy pillanatra átjárta a félelem, mikor arra gondolt, hogy vajon apja és társai, hogy tették vissza maguk után a nehéz sírkövet, de kíváncsisága győzött.

- Anna, gyere!

Annamária szintén bemászott az ajtón. Bent vak sötét fogadta őket. Szilvi térden csúszva próbálta kitapogatni, hogy merre kell menni. Szerencsére kis idő múlva kevés fényt vettek észre. Szilvi lendületet adva magának, megindult a világosság irányába.

- Igen, ő is itt van. – mondta valaki. A két lány összerezzent. Szilvi szinte érezte ahogy legjobb barátnőjének a pulzusa emelkedik. A lány a félelem ellenére tovább ment. Ám mielőtt teljesen kiértek volna az alagútból, az a valaki újra megszólalt.

- Ő az utolsó leszármazott. Hála a régészeknek, már azt is tudjuk, hogy hívják. Tóth Szilvia Hanna.

- Te jó ég! - suttogta szinte hangtalanul a lány. Róla beszél ez a valaki. Összerezzent mikor Annamária megbökte a vállát.

- Kik ezek?

Szilvi csak annyira dugta ki a fejét, hogy kilásson, de őt ne vegyék észre. Mikor meglátta ki beszél megállt benne az ütő. Egy csomó átlátszó, kékes színű szellem ült egy másik, iszonyat nagy csarnokban!

A lány majdnem elájult. Először nem tudta honnan ismerősek, de összeszorította szívét a félelem, mikor rájött! Az ő arcmásuk volt a sírokra vésve! Egyből felismerte őket. Caesar gyilkosai! Valamit csináltak az apjával és a többi régésszel!

- A lány Caesar egyetlen élő utódja. Meg kell ölnünk! – adta ki a parancsot hidegvérrel Brutus szelleme. - Sietnünk kell, mielőtt rájön, hogy a nyakláncban van Caesar üzenete, amivel vissza tud minket zárni a sírokba.

- A régészekkel mi legyen? - szólalt meg egy másik hang. - bezárjam őket?

- Nyugodtan- intett Brutus.

Szilvi meghallotta apja hangját.

- A lányom nagyon ügyes. Nem tudják megölni! – kiáltott, mintha tudná, hogy Szilvi ott van. Annamária megfogta a lány kezét és kifele húzta. Szinte egymást eltaposva futottak fel a lépcsőn.

- Most mi legyen? - lihegte Annamária.

Szilvi megfogta a nyakláncát és könnyes szemmel barátnőjére nézett.

- Menjünk el hozzád. Ott majd kitaláljuk. Mindenképpen ki kell szabadítani apámat és a régészeket. Attól tartok senki nem hinne nekünk, így ketten maradtunk. Ugye segítesz?

Annamária bólintott és futólépésben megindultak a Fő tér felé. Pár perc múlva már a Szentháromság szobor tornyosult felettük. Szilvi szomorúan nézte csavart kőoszlopait. Lehet, hogy többé nem látja.

- Szilvi gyere már!

A lányok a Gyógygödör melletti házba szaladtak be. Annamária szeretett itt lakni, ugyanis érezni lehetett a kedvenc étterméből felszálló illatokat. Mikor felértek, kulcsra zárták az ajtót. A kanapén Szilvi lecsatolta a nyakláncát. A nagy fényes gyémánt ugyanúgy ragyogott a közepén, mint mindig.

- Szerinted, hogy lehet kinyitni?

Annamária a kezébe vette, és egy erőteljes nyomással véletlenül kinyitotta. Szilvi tágra nyílt szemmel vette észre, hogy van benne egy üzenet. Az összehajtogatott papírt óvatosan szétnyitotta, de diadalmas mosolya gyorsan lehervadt.

- Latinul van. - mondta és tanulmányozni kezdte, hátha szótöredékeket megért belőle. Hiába a négy év latin nyelvtanulás. Teljesen elfelejtette. Pedig az egész

felső éveit ennek a nyelvnek a tanulmányozására szentelte. Már semmire sem emlékszik.

- Én sem tudom lefordítani. – jelentette ki Annamária. - De van, aki igen!

- Ugye nem? - kérdezte Szilvi. - Mond, hogy nem róla beszélsz?

A lány csak egyetlen embert ismert, aki még most is érti a nyelvet. Az a valaki pedig Milán. Szilvi volt barátja, akivel két éve szakítottak. Azóta egyetlen szót sem váltottak. Egy gyors telefonhívás és Milán már az ajtóban állt.

- Na, mi volt ilyen sürgős?

A lányok leültették és elmagyarázták neki a dolgokat. Milán nem kérdezett csak fennhangon fordítani kezdte az üzenetet.

- *„Utódom! Akárki is vagy, fiú vagy lány, ha elolvasod, az ellenségeim veled vannak. A nyaklánc csak akkor nyílik ki, ha meg kell találnod a lezárás módját. Kövesd a nyomokat, és tanuld meg lezárni őket.*

Az első nyom: Jupiter, Juno és Minerva állandóan ott állnak.”

- Ez egyértelmű! - kiáltott fel Annamária. - Kapitóliumi triász! Nagyon kösz Milán! Most elmehetsz.

A fiú értetlenül nézett a lányokra.

- Dehogyan megyek, én is benne vagyok a buliban! Feltéve, ha bevesztek.

Annamária megvonta a vállát- felőlem jöhet. Szilvi tudta, ha a többi üzenet is latinul lesz, kell majd a segítség, mellesleg hálás volt a fordításért.

A három gyerek elindult a Fabricius házba. Mivel Annamária házatól kábé csak ötven lépés, gyorsan odaértek. Szilvi és barátai bementek az épületbe. A csodaszép múzeum mindig fontos szerepet töltött be a lány szívében. Apjával gyakran eljöttek ide, és megnézték a Kapitóliumi Triászt, bár Szilvi sokáig félt a hatalmas, kőből készült istenektől. Milán ment előre, kezében a Caesartól kapott papírral s csakhamar szemük elé tárult a három hatalmas kőistenség. Volt valami fenséges abban, ahogy ott ültek és mereven előre néztek.

- És most? - kérdezte Annamária. – Mi legyen?

Szilvi gondolkodóba esett. Itt vannak, itt a triász is, de hogyan tovább?

- Szerintem kutassuk át a szobrokat!

Milán megcsóválta a fejét.

- Biztos van riasztó, és Caesar csak nem akarta, hogy az egyetlen élő rokona egy cellában kössön ki. Valami más megoldásnak kell lennie.

Szilvi nézte a szobrokat és tenyerébe temette az arcát.

- Nem tudom mi legyen! Talán mégis kutassuk át.

Milán újra ellent mondott.

- Száz százalék, hogy nem az a megoldás. Szerintem nem pontosan ott kell lennie, ahol...

- MEGVAN! – kiáltott fel Annamária, kezében egy újabb papírcetlivel.

Szilvi kerekre nyílt szemekkel nézett rá.

- Hol volt?

Annamária a Minerva melletti nagyon pókhálós sarokra mutatott.

Milán kivette a lány kezéből a cédulát majd olvasni kezdte.

- „*Utódom! Látom, hogy megtalálta a következő jelentést, amely így hangzik:*

A tó közepén volt, most tér áll ott.”

Annamária megfogta Szilvi karját.

- Menjünk fel, és kint értelmezzük!

Pár másodperc múlva a gyerekek újra kint álltak a Fő téren.

- A tó közepén volt, most tér áll ott? Ez meg mi lehet? -kérdezte Szilvi. Tippje sem volt, hogy mi lehet. Annamária szintén csak a fejét rázta.

- Én sem tudom.

Milán a kezét arcán pihentetve gondolkozott.

- Megvan! Hát a Széchenyi tér! De hülye vagyok. Az ott lévő tavat 1828-ban csapolták le. 1872-ben a város kaszinót épített oda! Gyertek!

Annamária és Szilvi kicsit megszeppenve álltak.

- És biztos vagy ebben? - kérdezte főszereplőnk.

Milán csak bólintott- Gyertek már!

A gyerekek futólépésben indultak el a Széchenyi tér irányába. Nem tudták mennyi idejük van, de abban biztosak voltak, hogy nem sok. Sietniük kellett, hogy megmentsek a régészeket, köztük Szilvi apját. A lány még mindig nem értette mi ez az egész. Az Orsolya iskola elé érve, Milán felnézett az épületre.

- Ebben az iskolában találkoztunk először. - utalt a fiú és Szilvi első találkozására. A lányban még mindig maradt egy parányi érzelem Milán iránt, és az az érzés most mintha egyre nőtt volna...

- Megjöttünk! - kiáltott fel Annamária. – és most? Mégis hol a francba lehet a következő üzenet?

- Nézzük meg a Széchenyi szobornál. -tippelt Szilvi. Az ifjoncok megálltak a fölöttük magasodó Széchenyi István szobor előtt. – Itt nincs.

- Azért nézzük meg jobban! - mondta Milán, majd közelebb lépett a szoborhoz.

Szilvi megbökte a vállát.

- Mi addig megnézzük a fák mögött.

A fiú bólintott. A lányok szétváltak és a fákat, bokrokat kezdték el szemügyre venni. Szilvi keze már teljesen fel volt sebesedve a cserjék szúrós tüskéitől, amikor valamibe beleakadt a keze.

- Milán, Anna! Megvan!

Annamária és a fiú odafutott.

- Mutasd! -vette ki a lány kezéből Milán az üzenetet. A srác magában motyogva fordította az írást.

– „*E fajta bőségét az erdő három különböző növényének és régiójának együttese adja*”- olvasta fel hangosan a latin szöveget, igaz még magyarul is elég érthetetlen volt számukra. A kamaszok újra gondolkodóba estek. Most Annamária világosult meg először.

- Hát a Károly kilátó! Hisz az első faépítésű kilátótornyot Romwalter Károly, lelkes városszépítő, 1876-ban építtette saját költségén!

Szilvi elfintorodott.

- Azt akarod mondani, hogy kutyagoljunk fel oda? Biztos, hogy nem!

Ám ekkor valaki megszólalt a hátuk mögött.

- MEGVAGYTOK!

És elsötétült a világ.

Először Szilvi tért magához. Milán és Annamária ült mellette még mindig kiütve. Egy szobában voltak a falhoz bilincselve, ami teljesen üres volt.

-Biztos, hogy Brutus egyik embere volt, ha nem maga Brutus. – suttogta rémülten. - elkapott minket!

A lány körülnézett menekülőutat keresve. Csupán a plafonon volt egy csapóajtó.

- Most mi legyen? - gondolta. A szívverése kezdett felgyorsulni. Ekkor a mellette ülő két gyerek is észlelte, hogy baj van, úgyhogy egyből felpattant a szemük.

- Hol vagyunk? -kérdezte Annamária kábán.

- Hát biztos nem jó helyen. -válaszolt Szilvi. - ki kell jutnunk innen, és folytatnunk a küldetést!

Szilvi egyre csak a csapóajtót nézte, ám ekkor a medálja világítani kezdett.

- Ohm, Szilvi? A medálad szokott ilyet csinálni? - esett kétségbe a fiú. A lány ijedten a nyakláncára kapta a tekintetét, ami egyre csak világított. Szilvi próbálta kiszedni a kezét, hogy megérintse, amikor... a keze egyszerűen kicsúszott a bilincsből. Nem is törődve a hirtelen szabadulással, a medálhoz nyúlt. De gyorsan elkapta a kezét, az ugyanis tűz forró volt. Úgy izzott, hogy már kezdte égetni a bőrét. Közben a mási kettő is kiszabadult a bilincsből, Milán pedig jobban szemügyre vette az eszközt, ami fogvatartotta.

- Át lehet rajta nyúlni! Hisz szellem csak szellem dolgot tud gyártani. Menő, nem...? - kuncogott, amikor észrevette a Szilvi nyakában égő medált. – Vedd le! Vagy várj, segíték! -mondta és nagy nehezen lecsatolta a lány nyakából a medált. Szilvi ájultan esett össze. – Szilvi! Kelj fel!

Annamária odasietett barátnőjéhez, és a szívére tette a kezét.

- Még dobog. Fel fog ébredni!

Milán még mindig az ájult lányt nézte. Amikor annak idején szakítottak, Milánban egy olyan seb keletkezett, ami azóta sem gyógyult be. Még mindig szereti a lányt. Szilvi szeme kipattant.

- Uh, ez nagyon durva volt! Olyan mintha álmodtam volna valamit.

Annamária a lány nyakába borult. – Többet ne csinálj ilyet! Nagyon megijesztettél minket, de mesélj mit láttál?

Szilvi felült és mesélni kezdett.

- A medál jelzett nekem. A Lővéri erdőt láttam, benne egy férfival. Azt mondta, hogy már csak pár napom van végig járni a Caesar által kijelölt utat. Ha nem sikerül visszazárni a szellemeket, azok emberi alakot öltenek és biztos megölnék mindannyiunkat.

Milán értelmezte a hallottakat.

- Ha jól értem, egy fura ember azt mondta, hogy gyorsan menjünk végig a nyomokon, különben a szellemek emberi alakot öltenek. Ki kell jutnunk innen és felmenni a Károly kilátóhoz!

Milán a csapóajtóra mutatott.

- Az az egy kijárat van. Tartsunk bakot egymásnak!

A fiú összekulcsolta az ujjait, Szilvi pedig megtolta a csapóajtót.

- Zárva.

Annamária kivett egy csatot a hosszú, ébenfekete hajából.

- Ezzel próbáld!

Szilvi megfogta a lila csatot és elkezdte vele babrálni a zárat. Nagy meglepetésére az ajtó könnyen kinyílt. Szilvi felnyomta egy centit, hogy kilásson és amikor megállapította, nincs kint senki, kimászott rajta. A szabadban egy végtelennek tűnő lépcső nyúlt felfelé.

- A Károly kilátó alatt voltunk! - kiáltott fel.

Annamária is kimászott, majd együtt felhúzták Milánt. A három gyereket egyszerre kapta el a röhögőgörcs, hogy egész eddig a kilátó alatt voltak. Milán mosolyogva megbökte Szilvi vállát.

- Tudtad? A második világháború után az építmény a városi önkormányzathoz került. 1959. december 23-tól kezdve, az új tévétorony megépültéig itt működött a soproni tévéadó, eközben azonban kilátóként is tovább üzemelt. A Károly-kilátó sok hanyattatás után csak 1996-ban került vissza a Soproni Városszépítő Egyesülethez.

Annamária furán végig mérte a fiút.

- Hogy jön most ez ide? – akarta kérdezni, de látva Milán vigyori fejét, rájött, hogy csak szivatja.

Futva mentek fel a kilátó tetejére. Meglepődve vették észre, hogy időközben lement a nap. A kilátás varázslatos volt! A Lővéri erdő gyönyörűen tárult a szemük elé a szürkületben.

- Most mi legyen? - kérdezte Szilvi.

- Keressük meg a nyomot, aztán húzzunk haza!

A gyerekek tempósan keresték az üzenetet. Szilvi a fadeszkák között kutatott, amikor megakadt a szeme az egyik vésésen, a kapaszkodó oldalán.

- Milán! Ez jelent valamit? – mutatott rá egy latin szövegre. A fiú leguggolt a lány mellé, és vizslatni kezdte a mondatot.

- Igen, ebben biztos vagyok. Csak egy vésést nagyon nehéz lefordítani. Na, várj csak... Áhá! Megvan! Az van ideírva, hogy- hunyorított Milán, majd olvasni kezdte- „A terület neve a század elején még Landstrasse volt.”

- Ennyi? -kérdezte Annamária. A fiú bólintott.

Szilvi felnézett a sötét égboltra. - Menjünk haza! Majd holnap megfejtjük.

A gyerekek hazasiettek. Az eső újból megeredt. A fák lombján lassan gördültek le a gyémánt formájú, apró esőcseppek. A lány lassan nyitotta ki az ajtót, majd zárta kulcsra. Otthonában hátborzongató csend honolt. Szilvi észrevette az ágyán felejtett telefonját.

- Holnap viszem magammal. -gondolta. Bemászott az ágyba, magára húzta a takarót és megborzongott. Talán nem is a hidegtől, hanem a félelemtől. Félt, hogy elveszti apját. Ránézett a mellette álló, gondosan bevetett, üres ágyra. A szorongás, hogy nem látja többé apját, nem hagyta egész este aludni.

A lány a hangosan zenélő telefonra kelt. Annamária hívta.

- Igen? - szólt bele rekedt hangon a telefonba.

- Indulunk! -hallotta a vonal túlsó feléről barátnője hangját. - Most!

Szilvi hirtelen felült. Apja! Caesar! A régészek! Szelleme!

- Két perc, és a Fő téren találkozunk! – hadarta.

Felkapta az első ruhát, ami a keze ügyébe akadt, és sietett a legjobb barátnője háza elé. Milán és Annamária már ott várták.

- Jöttem ahogy tudtam. - lihegte a lány.

Milán elővett egy papírlapot.

- Tegnap este leírtam a nyomot: „A terület neve a század elején még Landstrasse volt.” Mi lehet ez?

- Landstrasse, Landstrasse...- motyogta Annamária.

Szilvi elővette a telefonját.

- Ma már van Google fordító. Hátha azzal megyünk valamire. - a lány bepötyögte a kifejezést, majd furcsán nézett a találatra. - Vidék út... az jött ki.

Milán kimeresztett szemmel vakarta meg az állát. - És az mi? A Google fordító nem mindig pontos.

Annamária megmutatta az ő telefonját.

- Nálam országutat adott ki!

Milán erősen törni kezdte a fejét.

- A Deák tér nem lehet a megoldás? Mintha valami ilyet hallottam volna már.

Szilvi bólintott. -Lehet. Nézzük meg!

A Deák tér felé vették az irányt. A játszótér mellé érve, mindhárman megtorpantak.

- Hol keressük? - tudakolta Annamária. – bárhol lehet.

Szilvi körbenézett.

- Milán, te menj egészen előre, a Deák iskola környékére, Annamária te keresd itt, én pedig a játszótér mögé megyek.

A három gyerek három külön irányba indult el. Szilvi a játszótér mögé érve, lassan körbenézett. A kicsi szökőkúton és a szobron kívül más említésre méltó nem volt látható. A lány először a szobrot vizsgálta meg. Minden apró szegletét átnézte.

- Semmi. - motyogta.

Odasétált a szökőkúthoz. Észrevett egy nagyon apró írást a kút belső oldalán. Nem tudta kibetűzni, így hát óvatosan belelépett a vízbe. Még így sem látta.

- Akkor most vagy soha, még jó, hogy nyár van! - mondta s ezzel beletérdelt a kút vizébe. Fehér nadrágja teljesen átázott. Szemügyre vette a szökőkút oldalán lévő írást.

- Ez latin! - kiáltott fel.

Megfogta a gyepen hagyott telefonját, és lefotózta vele az írást. Ám akkor a térde megcsúszott, és elterült a vízben. Prüszkölve ült fel, és simította ki a vizes hajtincseket a szeméből. Felállt és nevetve konstatálta, hogy mindene vizes lett. Kilépett a kútból, majd a játszótér másik oldala felé vette az irányt. Annamária már ott állt. A haja cafatokban lógott a szemébe, igényesen feltűrt nadrágja tiszta homok lett. Az arcát beborította a latyak.

- Te meg hol jártál? – kérdezte Szilvit.

A lány köhintett egyet.

- Ezt én is kérdezhetném tőled. Amúgy, beleestem a szökőkútba. De megvan a nyom!

Annamária leporolta magát és magyarázkodni kezdett.

- Engem a gyerekek belelöktek a homokozóba, és lefröcsköltek vízzel.

Szilvi elnevette magát.

- Miért csináltak ilyet?

Annamária kihúzta magát. - Mert a nagy keresésben összedöntöttem a várukat.

Eközben Milán is megérkezett. Elfojtott mosollyal mérte végig a lányokat.

- Mi van, apokalipszis?

Szilvi csak legyintett, majd odaadta a fiúnak a telefonját.

- Itt a nyom.

Milán pislogva értelmezte a mondatot. – *„A szerzetesek kérésére a templomot 1280 -ban építették. Ez a terv a megfelelő emeletet jelzi: egy magányos csarnok szomszédos rituális területtel lehetővé teszi annak kiterjesztését.”*

Szilvi tüszentett egyet, a jéghideg víz miatt.

- Hű, ez elég bonyolult. Mit építettek 1280 -ban?

Annamária megvonta a vállát. Milán fejben számolgatott, hogy az körülbelül melyik korban lehetett. Közben elindultak a Várkerület felé. Elhaladtak a már meglátogatott, gyönyörű Széchenyi tér mellett, és a Szent Orsolya iskola előtt. A Petőfi térre érve Szilvit elöntötte a boldogság. Emlékezett még a vidám napokra, amikor apjával jöttek ide színházba. A Bíróság kertbe kanyarodva eszébe jutottak a vicces órák, amit Annamáriával töltött itt bicikliversenyt játszva. A lány még mindig csurom víz volt, de már érezte, hogy a nap szárítja. Vele ellentétben Annamáriának nem volt ekkora szerencséje. A homok még mindig beborította az egész ruháját. Mikor megérkeztek a Kecse templom elé, Szilvinek hirtelen eszébe jutott valami a történelem órákról.

- De hát a Kecse templomot építették 1280 -ban!

Milán összecsapta a tenyerét.

- Tényleg! Akkor menjünk be!

Az ifjancok beléptek a templomba. A padok között járkálva vizslatták a szobrokat, falakat.

- Mit szeretnétek gyerekek? - hangzott egy hang a hátuk mögül. Egy pap állt mögöttük. Annamária volt a legbátrabb, aki megszólalt.

- Azért jöttünk, hogy kicsit körülnézzünk a templomban.

A pap bólintott, majd visszament a sekrestyébe. A három barát gyorsan és pergősen keresték tovább az újabb nyomot. Egyszer csak Annamária felkiáltott.

- Megvan, megvan!

- Mutasd! - sietett oda mellé Milán. - Hol volt?

Annamária rámutatott az egyik ministráns szék oldalára. – Itt!

A fiú hangosan olvasni kezdte az írást.

- „*A torony őrét három másik trombitával együtt meg kell adni, ha az ellenség vagy a bor nemessége közeledett. Sopronius figyelmeztetett az óránkénti bonyodalmakra, és a tizenhatodik században az óratoronyon dolgozott.*”

Szilvi kényszeresen elnevette magát.

- Ez érthetetlen. De van egy tippem! – mondta, mire két barátja érdeklődő szemmel nézett rá- A Tűztorony.

Milán megveregette a lány vállát. – Ez egy jó tipp!

Annamária szintúgy helyeslően bólogatott. Mivel a Fő térről csak pár lépés a torony, elég gyorsan odaértek.

- Akkor menjünk fel, vagy nézzük meg a kaput? - kérdezte a fiú.

- Szerintem valaki maradjon lent és nézze meg a kaput, míg a másik kettő felmegy.

Annamária felköhintett.

- De ki marad lent? Én biztos, hogy nem.

Milán elgondolkodott, majd felkiáltott.

- Kő, papír, olló!

Szilvi elnevette magát a gyerekes megoldáson. - Oké.

Egyszerre számoltak háromig. A lány megnézte barátai kezét. Annamária ollót mutatott, ő és Milán pedig követ. Barátnője csalódottan fűjt egyet, de beletörődött, hogy ő marad lent.

- Mindjárt este! - nézett az órájára Szilvi. - Sietnünk kell, gyere Milán!

A két gyerek sietősen kapkodta a lábát a lépcsőn. Mikor felértek gyönyörű látvány tárult a szemük elé. A Fő tér, a Kecske templom, a Patika múzeum, minden ott volt. Milán és Szilvi egymásra néztek.

- Akkor keressük a nyomot. - mondták egyszerre. De egyikük sem mozdult. Mire Szilvi észbe kapott, már lágy csókban forrtak össze. Ott a Tűztorony tetején, a naplementében. A lány ruháját időközben megszáritotta nap. Felnevetett, és eltolta magától Milánt.

- Mi az?

- Keressük a nyomokat. - válaszolt csendesen a lány.

- MEGVAN A NYOM! - hangzott Anamária kiáltása a torony aljáról. Kihajoltak és látták, ahogy integet letről. Milán és Szilvi kézen fogva sétáltak le. Így érezték természetesnek. Annamáriának mégis kigúvadt a szeme.

- Ti együtt, megint?

Milán büszkén bólogatott. – Hol a nyom? És miért nem hívtál fel telefonon? Úgy nem kellett volna ordibálnod.

Anamára megvonta a vállát.

- Az üzenet ott van a Hűségkapun. Mármint az oldalán.

Mindannyian odakapták a fejüket. A kapu oldalán egy nagyon apró, alig észrevehető írás díszelgett. Milán odament, lefotózta, majd Szilvi mellé állva felnagyította.

- Már olvasom is- motyogta. – „Az Orsolyiták”. Ennyi van ideírva. Akkor gondolom az Orsolya tér.

A három barát futva indult el az Orsolya tér felé. Az iskolájukhoz érve, keresni kezdték a nyomot, amikor Szilvi, egy hirtelen jött fájdalomtól, térdre rogyott.

- Menj be! Bent van! - hallott egy hangot a medáljából. Milán azonnal mellé ugrott.

- Szilvi, minden rendben? A medál megint, igaz?

A lány csak bólogatott, és kinyitotta a szemét. - Be kell menni... azt mondta bent van. – mondta kimerülten.

Annamária előre szaladt.

- Akkor gyertek!

Az iskola fehér falai közé belépve, Szilvit elöntötte a nosztalgia. Emlékezett mindenre, ami szeretett iskolájában történt. Amikor összejöttek Milánnal, s amikor szakítottak. Most viszont csak a takarítók foglalták el az iskolát.

- És most? - kérdezte Milán. - Már este van. Hová menjünk?

Szilvit a medálja hirtelen, alig érezhetően húzni kezdte. Mintha azt akarta volna mutatni, hogy merre menjen. De nem ez történt, ugyanis hirtelen elsötétült előttük a világ.

- Hol vagyunk? - ocsúdott fel először ő. Egy barlang szerű teremben feküdtek mindhárman – Hisz ez lehet, hogy iskola alatt van! De nem biztos, csak úgy érzem...

Annamária is kinyitotta a szemét. – A medálod ide teleportált minket? De menő! Milán megfogta Szilvi vállát.

- Akárhol is vagyunk, ez egy római kori fürdő. És itt kell lennie a nyomnak.

A gyerekek óvatosan közlekedtek, nehogy itt is feléledjenek a holtak. Minden apró szegletet átvizsgáltak. A fürdő csodaszép volt, igazi római kori lelet. Szilvi az ilyeneket értékelte igazán. Mintha egy régi filmben lettek volna. A fiataloknak nagyon tetszett, hogy imádott iskolájuk alatt egy egész fürdő van. A lány egy papírdarabot vélt felfedezni a porban. Felvette kihajtogatta majd odahívta maga mellé Milánt.

- Máris olvasom! - vette ki a kezéből a fiú. – „Lezárás: *Amfiteátrum alatt, egyik sír, gomb.*”

Szilvi törni kezdte a fejét.

- Csak egy Amfiteátrum van, ami azt jelenti, hogy menjünk oda? És az egyik síron van egy gomb? Az akkor is ott volt, amikor elindultunk? Most csak szívat?

Annamária értetlenkedni kezdett.

- Akkor menjünk vissza, ahonnan kezdtük ezt az egészet? Ne már!

Szilvi belátta nincs más választás, oda kell menniük, az egész elejére. Szép lassan, az éjszaka közepén ballagtak vissza, az Amfiteátrum felé. Milán és Annamária megírták a szüleiknek, hogy később érnek haza. A kiindulópontra érve, Szilvi vezetésével lementek a sírokhoz.

- Azta! - kiáltott fel Milán, mire Annamária lepisszegte. Szilvi körbejárta a sírokat, és a szeme megakadta egy kicsi gombon.

- Itt van. - suttogta megkövülve. Hirtelen nem hitte el, hogy sikerülhet kiszabadítani az apját és a régészeket. Milán és Annamária már mellette állt.

- Nyomd meg! - bízta magabiztosan legjobb barátnője. Szilvi nagy levegőt vett, és lenyomta a gombot. Sötét lett, és mintha egy tornádó csapott volna le. A szél olyan erősen fúj, hogy a gyerekek nem láttak semmit.

Szilvi leült a földre mielőtt a légáramlat teszi vele ugyanezt. A többiek is így tettek. Az orkán tombolt amikor váratlanul...csend lett. A lány óvatosan felállt. Apja és a régészek álltak előtte.

- Apa! - ordított fel, majd átölelte. Váratlanul elsírta magát. - Apa nem hiszed el mi történt! Nyomokat követtünk, voltunk a Fabricius házban, a Széchenyi téren, a Károly kilátóban, a Deák téren, a Kecse templomban, a Tűztornyon, és az Orsolya iskolában. Csak, hogy kiszabadítsalak! És... újra együtt vagyok Milánnal!

Apja nem kérdezett semmit, csak még szorosabban ölelte. Arcán peregtek a könnyek. Milán és Annamária boldogan álltak az apa lány ölelkező párost nézve.

– Szép volt. - szipogta Annamária. Úgy érezte ő is elsírja magát.

- Szép volt. – helyeselt Milán. Amennyi próbán átestek, egy kis sírás nem volt égő egyikük számára sem. Ez a kaland örökre összeköti az életüket. Most már semmi sem választhatja el őket. Milán arra is gondolt, hogy tulajdonképpen hálás a szellemeknek, hogy újra összehozta őt Szilvivel. Ám ekkor kicsapódott az egyik sír fedele, és...

Kinyitottam a szemem. Zihálva ültem fel az ágyamon. Ránéztem a telefonomra, Milán írt SMS-t. „Életem, tíz perc és ott vagyok értetek!” A hajamba túrva léptem le az ágyról. A medálom szokásosan ott lógott a nyakamban. A homlokomon izzadságcseppek folytak. Belenéztem a tükörbe. A hajam csatakokban lógott. Nem értettem semmit. Lelépkedtem a lépcsőn. Apa a konyhában készítette magának az elmaradhatatlan kávét, miközben az újságot olvasságta. Nem tűnt zihálnak a történetek miatt. Leültem a fotelba, és a kezembe tettem az arcom. Bekapcsoltam a tévét. Mint mindig, most is hírek mentek benne. Az Amfiteátrumot mutatták, de nem volt a sírhelyről szó. Furcsállottam, hogy nem beszélnek semmiről.

- Apa, miért nem beszélnek a sírhelyről? - kérdeztem meg.

Értetlenül nézett rám.

- Miről beszélsz? Gyere, jön értünk Milán, indulunk feltárni az Amfiteátrumot.

